

Ὁ ἔχων μορφὴν δυσειδῆ. Συνών. ἀσκημομούρης, ἀσκημος.

ἀμουστάκευτος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουστακευτός < μουστακεύω ἀμαρτ.

Ὁ ἀγένειος. Συνών. ἀμουστάκιστος, ἀμούστακος 2. Πβ. ἀμουστάκωτος.

ἀμουστάκιστος ἐπίθ. Ἡπ. ἀμουστάκιος Ζάκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουστακιστός < μουστακιάζω.

Ἀμουστάκευτος, ὁ ἰδ.

ἀμούστακος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀμούσταγος Ζάκ Κεφαλλ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. μουστάκι. Περὶ τοῦ τύπ. ἀμούσταγος.

1) Ὁ ἄνευ μύστακος ἔνθ' ἄν.: Ἀμούστακο παιδί κοιν. || Γνωμ. Βάλε ἀσπρογένει νὰ μὲ κλαδέψη, ἀμούστακο νὰ μὲ σκάψη (βάλε γέροντα νὰ μὲ κλαδέυση, διότι εἶναι πεπειραμένος, καὶ νέον νὰ μὲ σκάψη, διότι εἶναι ρωμαλέος. Ταῦτα ὑποτίθεται λέγουσα ἡ ἄμπελος) ΠΓεννάδ. ἐν Ἑλλην. γεωργ. 9,420 || Ἄσμ.

Τῶαί νέον τῶαί ἀμούστακον ἄνω ἔς τες ἀντρεῖς του Κύπρ. Συνών. ἀμουστάκωτος. 2) Ἀγένειος Ζάκ. Κρήτ. Συνών. ἀμουστάκευτος.

ἀμουστάκωτος ἐπίθ. Κύπρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουστακωτός < μουστακώω ἀμαρτ.

Ἀμούστακος 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σ τὰ γόνατά της κείνουντα ἀγένειο παλληκάρι, ἀγένειο κι ἀμουστάκωτο καὶ ἄνω ἔς τοῖς ἀντρεῖς του Ρόδ.

Ὁ Κωνσταντῆς τὸν ἔχτισεν, δάενον παλληκάρην, δάενον τῷ ἀμουστάκωτον ἄνω ἔς τες ἀντρεῖς του Κύπρ.

ἀμουστούνιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ *μουστουνιστός < μουστουνιάζω.

Ὁ μὴ κτυπηθεὶς διὰ γρόνθων.

ἀμούτρωτος ἐπίθ. Ζάκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουτρωτός < μουτρώω.

Ὁ ἔχων πρόσωπον οὐχὶ σκυθρωπόν, ἀλλὰ φαιδρόν. Συνών. *ἀμούχρωτος 2.

ἀμούχλυστος ἐπίθ. Ζάκ. Ἡπ. κ. ἀ. — Λεξ. Δεὲκ Λάουνδ. Περίδ. Ἡπίτ. ἀμούχλυστους Μακεδ. ἀμούχλυστος Πελοπν. (Κορινθ.) ἀμούχλυστος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουχλυστός < μουχλιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ εὐρωτιῶν ἔνθ' ἄν.: Ἀμούχλυστος ψωμί Αἰτωλ.

***ἀμούχρωτα** ἐπίρρ. ἀμούχλωτα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀμούχρωτος.

Πρὶν ἐπέλθῃ τὸ λυκόφως: Ἀμούχλωτα ἄν' ἀκόμα. Συνών. ἀσουρρούπωτα.

***ἀμούχρωτος** ἐπίθ. ἀμούχλωτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουχρωτός < μουχρώω.

1) Ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ λυκόφωτος: Ἀμούχλωτη ἄν' ἡ μέρα. Ἀμούχλωτο ἄν' τὸ βράδυ. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ὢν σκυθρωπός, ἀλλὰ φαιδρός: Σὰν ἀμούχλωτη σὲ θωρῶ ἀπόψε. Συνών. ἀμούτρωτος.

ἀμοχρος ἐπίθ. Κρήτ. (Ρέθυμν. Σητ. κ. ἀ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν πρώτην ἀνάπτυξιν καὶ ἐπομένως τρυφερός, ἀδύνατος, ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ φυτοῦ Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.): Ἀμοχρο εἶναι τὸ παιδί μου ἀκόμη καὶ ἐργᾷ. Ἀμοχρα εἶν' ἀκόμη τὰ βλαστάρια τῆς ἀμυγδαλῆς μας. Ἀμοχρο πρᾶμα. 2) Ὡχρός Κρήτ. (Ρέθυμν.)

ἀμπαδέλλι τό, ἀμάρτ. ἀδαδέλλι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπαῖς παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ. ἀμπαδες καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλι.

Ἐπενδύτης ἐξ ἐρέας, ἦτοι χονδροῦ μαλλίνου ὑφάσματος, μετὰ καλύπτρας: Ἄσμ.

Τὸ ἀδαδέλλι μου ῥοαφες κ' ἔβγα νὰ σ' τὸ πλερώσω, πέ μου καὶ τὸ κανίσκι σου εἶδα νὰ σ' τὸ δώσω.

ἀμπαδένιος ἐπίθ. Ἡπ. Τήν. ἀμπαδένιος Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀδαδένιος Θράκ. (Κομοτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπαῖς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ κατεσκευασμένος ἐκ χονδροῦ μαλλίνου ὑφάσματος ἔνθ' ἄν.: Πανωφόρι ἀμπαδένιο Ἡπ. || Γνωμ. Δούλεψε ἔς ἀφεντικὸ ποῦ ἔχει τσόχινο βρακὶ γιὰ νὰ βάλῃς καὶ σὺ ἀμπαδένιο, ἂν δουλῇς ἔς ἀφεντικὸ ποῦ ἔχει ἀμπαδένιο βρακί, θὰ μείνῃς ξεβράκωτος Τήν. Συνών. ἀμπαδίτικος.

ἀμπαδίτικος ἐπίθ. Μεγίστ. — Λεξ. Βλασ. ἀδαδίτ'κους Σκιάθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπαῖς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτικος.

Ἀμπαδένιος, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἀμπαδίτ'κα φουρέματα Σκιάθ. Ἀμπαδίτ'κον βρακὶ αὐτόθ.

ἀμπαδόκαλτσα ἡ, Σκυρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμπαῖς καὶ κάλτσα.

Περικνημὶς ἐκ χονδροῦ μαλλίνου ὑφάσματος. Συνών. τροχαδόκαλτσα.

***ἀμπαήτε** ἐπίθ. ἀδάητε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μπαητέ < *μπαῖνον.

Ὁ μὴ ὑποστάς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ζύμης ἐπαρκῶς, ἀκρόζυμος, ἐπὶ ἄρτου: Ὁ ἄντε ἔκη ἀδάητε (ὁ ἄρτος ἦτο κτλ.). Συνών. *ἀμπατος 2 β, ἀνανέβατος, λειψός.

ἀμπακίρωτος ἐπίθ. Ζάκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μπακιρωτός < μπακιρώω.

Ὁ ἄνευ χαλκοῦ, συνήθως ἐπὶ πλοίων.

